

A. F. J.
MEDITATIONES SUBITANEÆ,

De

**PRÆSTANTIA
CORPORIS HUMANI,
BREVIBUS APHORISMIS
COMPREHENSÆ,**

QUOS

*Suffragio & approbatione Ampliss. Colleg. Philosoph.
in Regia ad Auram Academia,*

Sub MODERAMINE

**CAROLI FRIDERICI
MENNANDER,**

Scient. Nat. PROFESSORIS Reg. & Ordin.

PASTORIS in Rändämäki, nec non Reg.

Acad. Svec. Scient. MEMBRI,

Pro LAUREA MAGISTERII

Publice defendet

MARTINUS TOLPO, N. F.

BOREA-FENNO.

In Audit. Super. die xxvi. Julii, MDCCLI.

H. A. M. C.

ABOÆ, Impressit Direct. & Typogr. Reg. Magn. Duc. Finland.
JACOB MERCKELL,

Kongl. Maj:ts

TRO-MAN och ÖFVERST-LIEUTENANT,

Wälborne Herren,

**HERR MARTIN
SEGERCRANTZ,**

Höggunstige HERRE.

DEn höga ynnest, Herr ÖFVERST-LIEUTEN. min k. Fader och des anhöriga i mångfaldig måtto be-
vist, förbinder oss til en vördnadsfull arkänsla.
I betraktan deraf, samt den ädelmodiga ömhet, Herr ÖF-
VERST-LIEUTEN. äfven för mig enskildt å daga lagt, och
thet välbehag, hvarmed han ansedt mitt ögnemål. at ge-
nom nyttiga Itudier soka min upkomst, har jag tykt mig
åligga, at pryda detta mitt ringa arbete med Herr ÖF-
VERST-LIEUTENANTENS namn, samt at tilskritva och up-
ofra det samma Honoin til et vedetmål af min uprikti-
ga vördnad, i förtröstan, at Wälborne Herr ÖFVERST
LIEUTEN. med sådan ynnest min välmening anskådar, som
den utaf diup arkänsla värdeligen härflyter. De stora tien-
ster, Herr ÖFVERST. LIEUTEN. gjort Fäderneslandet, då
Han vid des raskaste ålder hållit sit lif och blod flere re-
sor ospardt; och den nytta Herr ÖFVERST. LIEUTEN. seder-
mera otröttfamt förkaffat det allmenna, genom en o-
förlikne-

förliknelig åhåga för den förfalna Landthushållningens
uphielpande, vitna öfverflödigt om den nitt, hvarmed
Herr ÖFVERST. LIEUTEN. hela sin listid igenom
varit riket tilgifven; och upväcker derjämte, så
hos mig som flere, åtanckan deraf en innerlig glädie
och en oafslätelig vördnad. Min önskan är, at den
Högste värdes bekröna Herr ÖFVERST. LIEUTEN. med
en orubbad sällhet, och göra des ålderdom lätt och
långvarig; samt då Herr ÖFVERST. LIEUTN. blifver
trött af jordisk lefnad, låta en oförvankelig evig
välgång blifva Des sakra arf och rikaste vinst. Jag
innesluter mig för öfrigit uti Herr ÖFVERST. LIEUTEN.
höggunstiga åtancka, och gör mig förfäkrad, at
Herr ÖFVERST. LIEUTEN., som beständigt med kärlek
omfattat studiers idkare, lærer äfven framgent låta
mig vederfaras den gunst, hvaraf jag til min hugnad
mångfaldiga kännemärcken redan niutit. Framhär-
dar ouphörligen

Walborne Herr ÖFVERST-LIEUTENANTENS

ödmjukaste tjenare,

MARTIN TOLPO

VIRO admodum Reverendo atque Praclarissimo,
Dn. Mag. JOHANNI M. OXIIA
Ecclesiarum Raumöensium urbicae & ruralis PASTORI & PRÆ-
POSITO Gravissimo, Scholæ urbicae INSPECTO-
RI Adcuratissimo.

VIRO admodum Reverendo atque Praclarissimo,
Dn. Mag. MARTINO OXIIA
RECTORI Scholæ Cathedralis Aboënsis Dignissimo, Meri-
tissimo. AVUNCULIS optimis, quovis honoris
cultu prosequendis.

VIRO plurimum Reverendo atque Praclarissimo,
Dn. Mag. JOHANNI C. HACKS,
Ecclesiarum, quæ DEO in Westlax & Totkijärfvi colliguntur,
PASTORI Dignissimo.

Plurimum Reverendo atque Praclarissimo VIRO,
Dn. Mag. JOH. LAIHIANDER,
PASTORI Ecclesiarum in Eura, Kiukais & Hongilax Vigi-
lantissimo. AFFINIBUS meis Dilectissimis, Honoratissimis.

VIRO admodum Spectabili atque Æquissimo,
Dn. NICOLAO TOLPO Fil.
NOTARIO EXTRAORDINARIO in REGIO Dicasterio Magni Ducatus
Finlandiæ, ut & JUDICI TERRITORIALI vicario,
FRATRI ut unico, ita & Optimo.

*In tesseram reverentia, gratitudinis atq; amicitia, ob plurima
beneficiorum documenta, quibus me amplecti nunquam non
dignati estis, levissimum hocce ingenii specimen, cum omnigena
felicitatis & salutis appreciatione, offert*

NOMINUM VESTRORUM

cultor humillimus & observantissimus,
MARTIN. TOLPO.

Q. F. F. S.

APHOR. I.

OMnibus animantibus sapientissimus Conditor ita prospexit, ut nihil iis desit, quibus ad vitæ sustentationem, ad habitaculum, ad defensionem, & cetera vitæ necessaria, opus est. Ita stupendæ eorum multitudini nunquam deest pabuli sufficientis copia; & organis quæque instructa sunt, quibus convenientem sibi cibum colligere & in usus suos convertere valent. Instinctus simul illis est inditus, ut, quæ ad sustentationem suam pertinent sibi queant dignoscere; quæ vero in aliorum usum sunt destinata, ea intacta relinquunt. Convenientissima porro cuilibet speciei data sunt a natura contra injuriam elementorum vestimenta, functionibus eorum & habitationibus congrua. Neque armis ea destituta esse voluit Creator; sed possidet quodlibet defensionis media sibi convenientissima. Hæc omnia, inquam, & innumera alia, in animalium œconomia adeo sapienter sunt constituta, & corporis structura vitæ generi aliisque circumstantiis ubique adeo provide attemperata, ut vel in abjectissimo verme, quod miremur & stupeamus, abunde adsit.

A

APH.

APH. II.

Ad superiora ascendendo agmen claudit animalis regni homo, animal illud ad omnia paratum, quadrupes, tripes, bipes erectumque, cui præ ceteris omnibus concedenda est eminentia; non modo animæ rationalis respectu, sed etiam domicili illius, quod tantus hospes inhabitat, corporis hujus organici; quod vel exinde apparet, quod homo, tanquam naturæ complementum, ultimo, & quidem deliberato consilio & familiari Numinis manu curaque condebatur, & paratis jam largiter omnibus, in mundi theatrum introducebatur, tanquam spectator & dominus operum divinorum.

APH. III.

Fuere quidem multi, & sunt forte hodiernum, qui præstantiam nullam corpori humano præ brutis competere judicant; sed ex adverso his a natura concessas esse varias prærogativas, quibus carent homines, contendunt. Animalia enim reliqua, inquit, prodeunt in universum vestita & armata, moxque sibi de necessariis prospicere norunt. Homo autem nudus, inermis omniumque rerum egens in universum projicitur, & novercam plane expertus est naturam. Queruntur, quod non magnitudine corporis æquemus elephantes, fortitudine leones, velocitate cervos, levitate aves; quod sagacitate narium canes nos vincant, acie luminum aquilæ, auditu apri; & ita porro. Sunt vero hujusmodi querelæ in divinam bonitatem

tem & humanum genus injustæ. Est enim talis in homine membrorum conformatio, quæ ad animæ munia & vitæ necessitates est convenientissima, quæque insignem illi eminentiam conciliat. Et, si quid alicubi desiderari videretur, id alibi abunde compensatur. Nihil ibi defectuosum, superfluum nihil, nihil sapientissimis finibus & usibus non attemperatum.

APH. IV.

Quod cum jam breviter ostendendum nobis sit, non lubet in anatomie latifundia exspatiari, & inde argumenta pro stabilienda humani corporis excellentia conquirere, ne falcem in alienam messem immittere videamur. Id generatim dixisse sufficiat, esse corpus humanum organum incomparabilis artificii, ex innumeris organis arte inimitabili conflatum. Quidquid in geometria occurrit exacti, in architectura magnifici, in mechanica elegantis, circumspecti in statica, amœni in optica, admirandi in acustica, in hydraulica & hydrostatica ingeniosi, id omne ad corpus humanum construendum videtur confluisse. Eadem leges, quæ universum sustinent & ordinem illi conciliant, obtinent in corpore nostro. Majorem admirationis materiem detegimus in intestinis humanis, quam in telluris penetralibus; & unicus tendo musculi vel nervi majori arte constructus est, quam pyramides omnes Ægyptiorum, & quidquid humana ars effice-

re valuit. Quis itaque talem machinam vili pendat, & non potius artificis sapientiam adoret & veneretur?

APH. V.

In structura partium interna animalia reliqua, præsertim quæ dici solent perfectiora, non multum a nobis abundant. Erecta vero & ad omnes motus suscipiendos aptissima corporis statura nobis præ illis data est, præstantiam quandam & dominium in res creatas indigitans. Hinc Ovidius:

*Pronaq; cum spectent animalia cetera terram,
Os homini sublime dedit; cælumq; tueri
Jussit, & erectos ad sidera tollere vultus.*

Videri quidem posset, ac si status corporis humani erectus esset artificio & consuetudine comparatus. Idem enim Poëta alibi de infante:

Mox quadrupes, rituq; tulit sua membra ferarum.

Intendisse tamen naturam hanc staturam nostram, eamque esse censendam naturalem & convenientissimam, probat *Rajus* ex insigni inæqualitate, quæ manus & pedes nostros respectu longitudinis intercedit; utpote etiam exinde, quod majori multo magnitudine & vi musculi genuum & pedum, quam manuum instructi sint, unde apparet, illos laboriosioribus negotiis, nimirum sustinendo & movendo corpo-

ri, esse dicatos. Si porro quatuor pedibus nobis fuisset incedendum, deterioris præ reliquis animalibus redditi fuisset conditionis, ita enim facies nostra facta fuisset horizonti parallela, & obtutus continuo in terram defixus. Tum etiam magna parte usum, quos, ut creaturæ rationales, nobis manibus nostris comparamus, fuisset carendum. Idem ex juncturis & articulationibus pedum manuumque nostrarum, quas oppositas judicat illis, quæ in brutis adsunt, probare voluit olim *Aristoteles*; & nonnulli anatomicorum ex modo, quo conus pericardii humani diaphragmati annectitur, atque exinde, quod careat homo aponeurosi illa, quam utrinque ad spinas vertebrarum colli possident animalia herbivora, caput pendulum habentia. Per staturam vero hanc erectam visum undique protendere possumus. Est illa etiam capiti sustinendo convenientissima; quod cum plus cerebri, proportionem corporis habita, contineat quam reliquorum animantium, adeoque gravius sit, ægre a collo horizonti parallelo fuisset sustentatum. Cerebri hæc magnitudo, in qua nec elephas inter quadrupeda, nec psittacus inter aves, nec inter pisces balæna, quamvis sint in suis classibus maxime cerebrosa, nobis comparari possunt, nova est & ingens hominis præ reliquis animantibus eminentia; inprimis, cum hic sedem suam habere animam immortalem, quatenus hinc nervi omnes arbitrio nostro subjecti exeunt, multi credant.

APH. VI.

Adest in corpore humano ubique symmetrica venustas, eaque staticæ necessitati attemperata. Partes, ex quibus illud compositum est, sunt vel monadicæ, vel in binario aut plurali numero. Monadicarum aliæ in medio corporis constitutæ sunt, ita ut linea ex capitis medio ducta illas pertranseat, vel tantum ad hoc quantum ad illud latius inclinant, vel, si in uno latere situm acceperunt, oppositam sibi habent aliam ferme æqualem corporis partem. Ea quæ bina vel plura nobis concessa sunt membra, ex utroque corporis latere decore sunt suspensa, ita ut una pars alteri qua similitudinem & æqualitatem respondeat. Ita non formositate modo sed æquilibrio etiam corporis, ut linea directionis cum ipsa basi respondeat, consulitur.

APH. VII.

Fatemur, hominem auxilio aliorum egentem prodire in hunc mundum; sed sapientissimo hoc factum est consilio, societatis humanæ constituendæ & confirmandæ causa. Abundat etiam natura aliorum animalium exemplis, quæ itidem cura parentum egent. Quod vero nudi in hanc scenam prodeamus, id pro beneficio potius, quam injuria aliqua naturæ est reputandum. Nitidissima enim & omnium elegantissima cute circumvolvimur. Concessa quoque jam nobis est libera facultas, rationis & manus ope, vesti-

vestimenta varia conficere, eaque pro tempestatum diversitate, mutare, jam pelliceis jam sericeis indui; quæ tamen nunquam variare, si natura vestitus nostri curam gessisset, potuissemus. Ita extulassent artes vestiariæ omnes, quibus tamen jam ingens hominum multitudo vitam sustinet, quæque ingenium humanum acuunt. Conducunt præterea vestes personarum & sexus discrimini, & frictione sua insensibili transpirationi promovendæ.

APH. VIII.

Inermis quoque homo in hoc universum est projectus. Sed decuit imo oportuit regem naturæ non armatum nasci. Voluit naturæ arbiter hoc modo indigitare, illum ad tranquillam & pacificam vitam colendam creatum esse. Nihilominus natura & hoc in negotio illi meliorem in modum prospexit, ita ut dominium suam in res creatas melius exercere jam valeat, quam si ad certa arma natura eum determinasset, quæ extra usum portantibus oneri & impedimento sunt. Homo autem, manus ope, potest varia arma conficere, quorum ad quascunque occasiones usus est, quæque non cominus modo, ut brutorum, sed etiam eminus agere possunt; & quibus reliqua animalia subjugare potest, illasque facultates, in quibus excellunt, ex. gr. robur bovis, celeritatem equi, sagacitatem & vigilantiam canis, &c. in suos usus convertere.

APH. IX.

Fecimus manus nostræ mentionem. Hæc ἄργυρον ἐργόταν Aristoteli iure dicitur, qua animalibus omnibus immane quantum antecellimus. Quidquid enim mens excogitare valet, hæc effectui dat. Hæc arte stupenda ex pluribus digitis, ossibus, articulationibus & musculis est coagmentata, ut plicatilis sit, & ad omnes motus peragendos accommodatissima. Absque membro hoc admirabili vitam veluti pecora transegissemus. In speluncis habitandum nobis fuisset, absque ædificiis, vestimentis, frumento, vino, oleo, igne. Potum aqua, victum nuces & glandes, paucæque aliæ productiones terræ naturales, suppeditassent. Injuriis omnium expositi vix ab insultibus abjectissimarum creaturarum nos tutari potuissemus. Manui vero vitam hanc, qua fruimur, commodam & abundantem debemus, innumeraque artificia; in quibus est ars illa divina scribendi, qua, ductis in papyro nigro liquore lineis aliquibus, transmittimus cogitata nostra non modo ex uno orbis termino ad alium, sed etiam ad posteros, conversamur cum mortuis, eorumque observationibus & inventionibus fruimur.

APH. X.

Quemadmodum membra quælibet humana sunt collocata convenientissimo loco, tam ad ulum, quam ornamentum & mutuam auxilium; ita *sensus*, ut cum Cicerone loquar, *interpretes ac nuntii rerum in capite tanquam*

quam in arce mirifice ad usus necessarios & facti & collocati sunt. Fateor, hominem vigore sensuum a brutis nonnullis superari. Sed etiam nobis hoc in negotio, de quo gloriemur, concessum aliquid est. Magnopere enim dubito, an animal ullum æque exquisitum sensum tactus possideat ac homo; nam in apicibus digitorum copiose collocatæ papillulæ nerveæ pyramidales vim subtiliter dignoscendi qualitates tactiles nobis largiuntur. Et quamvis brutorum aliqua sensibilia vel e longinquo magis percipiant, nobis ad breviorē distantiam obvia, vel etiam ea apprehendant, quæ nostros sensus non afficiunt, ad pauca tamen restringuntur objecta; hominis vero sensatio latioribus multo limitibus gaudet. Exemplo sit decantata illa canum sagacitas singularis, qua odorum ductu ferarum & dominorum suorum vestigia e longinquo dignoscunt. Ejusmodi tamen canis sagax in hortum fragrantissimis floribus plenum immissus nullam inde percipit voluptatem, aut variantium sensationum signa dat, ubi tamen humanæ nares multiplici varietate afficiuntur. Coëgit sentienti vim nostram intra justos limites Creator sapientissimus. Nimius enim sensuum vigor mentis aciem obruere potuisset. Ut taceam, illos, qui de sensuum suorum hebetudine conqueruntur, haud raro facultatum & instrumentorum abusu eam ipsos sibi conciliasse; prudenti vero usu posse sensus ad majorem exactitudinem elevari. Subveniunt etiam nobis instrumenta arte humana excogitata. Ita admota ad aurem tuba acustica audiendi vi omnia animalia multis supera-

mus parasangis, & vitris maxima & minima naturæ, maculas in planetis & acaros in caseo, scrutamur. Nec magnitudinem, vires & celeritatem, quarum major nonnullis animantibus aliis concessus est gradus, decet hominem illis invidere, utpote qui harum facultatum eum, qui sibi convenientissimus est, accepit; & cujus usui animalia reliqua iis quas obtinuerunt, dotibus inservire tenentur, quique ipsorum elementorum robore ad negotia sua peragenda uti potest. Suppeditant huic animali aër & aqua alas, quibus, binorum mensium spatio, per oceanum, quem transmittere nec aquila audet, ex Europa in Americam transvolare potest.

APH. XI.

Sed fronti humanæ, tantillæ licet corporis parti, quanta inest majestas? Cum reliquorum animantium facies lugubre quid & abjectum spiret, in humana gratiæ omnes sedem acceperunt, & omnia ejus lineamenta ad elegantiam & perfectionem conspirant. Hic, tanquam in ipsa microcosmi arce, anima reginæ instar operationes suas exserit, ita ut ejus indoles prodatur, &, quam quisque personam agat, inde cognoscatur. Hinc memorabiliter ab Ecclesiaste *Cap. XII. 5.* facies humana assimilatur *platea*, ubi nimirum affectus in publicum prodeunt, & animæ peragitur negotiatio. Vultus itaque pro motu animi & varia constitutione

tione musculorum jam lætus jam tristis est, & tacitum mentis sermonem prodit; inprimis sub risu fletuque. Cumque brutorum animantium frons plerumque sit uniformis, quot capitum humanorum myriades, totidem etiam facies diversas constituere voluit Creator, ne ex ejusdem formæ continuo adspectu nos tæderet humanæ societatis, sed ut grata varietas delectationem pareret. Sed quid loquor de humana societate? Illa nulla esset, si darentur facierum humanarum indilcretæ effigies. Leges & jura, præmia & pœnæ, publica privataque fides, vana essent nomina. Cædes committere, temerare thalamos, in bona aliorum grassari non vererentur illi, quibus metus Numinis nullus, & qui humanam perspicaciam sub hac similitudine eludere possent. Incertitudo adesset in omni contractu. Susque deque omnia in negotiis & commerciis verterentur. Impunitas atrocissimis etiam criminibus esset concedenda. Non desunt in historiis tragædiarum ex apparenti tantum facierum similitudine ortarum, exempla, qualia sunt pseudo *Demetriorum* & in patria personati *Nic. Sturii*. Quantam itaque confusionem perfecta facierum similitudo in orbe pareret? Ut vero hæc incommoda averterentur, & securitati tranquillitæque humani generis consulere Numen, eam constituit facierum diversitatem, qua non gens modo a gente, sexus a sexu, ætas ab ætate, sed etiam quodlibet individuum ab altero potest manifesto dignosci. Ut vero discernerentur homines ab invicem, non luce modo præsentem, sed etiam in tene-

bris ab ipsis cæcis, qui alias continuis deceptionibus essent expositi, & absentes quoque, immo post fata etiam nostra, cuique homini diversum quoque indidit vocis sonum, diversamque manus scripturam.

APH. XII.

Loquela porro homini soli est concessa, neque ulli animanti, illa enim inconditos tantum & confusos edunt sonos, nobiscum communis. Quamvis vero certæ aves prolixo labore adigi queant ad aliquot sonos articulatos proferendos, pauci illi sunt, nec exprimendis conceptibus intervientes. Homines vero, ne exceptis quidem mente captis & mutis, vel sermone vel aliis signis, cogitata sua aperire, & aliis communicare solent. Ex usu vero sermonis innumera in sortem humanam provenerunt commoda, & hoc potissimum internuntio societas & coit & conservatur. Sed jam in medio jucundissimi stadii, ob temporis, qua premimur, angustiam summam, subsistendum nobis est. Vel ex allatis apparere crediderim; subscribendum esse *Fenelonii* iudicio: *Le corps est patri de boûe, mais admirons la main qui l'a façonne. Le sceau de l'ouvrier est empreint sur son ouvrage. Il semble avoir pris plaisir à faire une chef d'oeuvre avec une matiere si vile.* Vere quoque olim iudicasse *Senecam*: *Aliquis ea animalia comparat nobis, quorum potestas penes nos est? Quidquid nobis negatum est, dari non potuit. Proinde quisquis es iniquus estimator fortis humana, cogita quanta nobis tribuerit parens noster, quanto*

quanto valentiora animalia sub iugum miserimus, quanto velociora consequamur: quam nihil sit mortale, non sub ictu nostro positum. Tot virtutes accepimus, tot artes, animam denique, cui nihil non eodem quo intendit momento pervium est, sideribus velociorem, quorum post multa secula futuros cursus antecedit. Tantum denique frugum, tantum opum, tantum rerum aliarum supra alias accervatarum. Circumcas licet cuncta: Et quia nihil totum invenies, quod esse te mallet, ex omnibus singula excerpas, qua tibi dari velles. Bene aestimata natura indulgentia, confitearis necesse est, in deliciis te illi fuisse.

Confitebor Tibi, quia mirabilibus modis mirabilis factus sum a Te: mirabilia sunt facta tua; quod anima mea agnoscat probe.

Psalm, CXXXIX. v. 14.

SOLI DEO GLORIA.

AUCTORI

Clarissimo,

Consanguineo dilectissimo.

Omnibus equidem in confesso est, quot quantisque
anima dotibus brutis antecellat homo; quatenus
vero quoque jure ille de felicitate ac dignitate respectu
corporis sibi met pra his gratulari queat, leviter certe
aut fugitivo oculo rem consideranti non patet. Est
itaque haec inter hominem & bruta comparatio, ut
ardua & altioris indaginis, ita jucunda & utilis;
quippe qua gloriam Sapientissimi Creatoris mirum
quantum illustrat, modo a digno rerum aestimatore
instituitur. Hujus nomen tibi Clar. D. CAND.
quoad nobilem hanc comparationem jure vindicas, cu-
jus argumenti adeo felicem in presenti egregio opere
Te prestitisti interpretem, ac decet solertem natu-
ra scrutatorem. Ast quamvis argumenti subtilitas
multorum forte eluserit perspicaciam, torseritque
ingenia, in re dubia Ipse tamen haud dubius, qui-
bus nominibus homo quoad corpus brutis praestet,
genuinis firmisque rationibus satis argute dilucias.
que

que ostendisti; adeoque rem vix tangendam, ac
quasi tetigisti. Non est quod laudibus Tuis ulla-
tenus deprecandis immorer; eas enim satis super-
que declarant publica Tuae specimen, quorum hoc
honoris praeiique haud longe Te exspectantis fere
praesagium. Accedit, quod tam modestia Tuae,
quam arcta illa cognatio, qua me Tibi junctum
mibi gratulor, quodcumque laudum Tuarum pra-
conium a me profectum respuat. Merarum par-
tium unice duco, ut hac occasione gratulandum
erga Te animum, verbo faciam testatum. Ex
animo Tibi gratulor virtutem haud fucata, cui
singulari industria sociam adjunxisti eximiam eru-
ditionem. Gratulor, post bene expeditos Acade-
micos labores, Tibi lauream, qua ceu indubio pi-
gnore atque insigni virtutis & eruditionis prope-
diem ornaberis. Insuper ut Tibi semper Divina
benedictio, comitis ad instar ut exoptatissima sis
indivulsa adsit, exoptat, vovet

JER. WALLENIUS.

Clavissimo Domino CANDIDATO,
MARTINO TOLPO,
FAUTORI suo singulari.

Ὁμολογῆται ἀγαθῶν ἀπάντων κυριώτατα εἶναι ἐν ἀνθρω-
πίνῃ φύσει τὸν καὶ λόγον, καὶ τῆτοις γε μάλιστα πάμπο-
λυτῶν ἀλόγων ζώων διαφέρειν τὴς ἀνθρώπου. Εἰ δὲ τις οἰεταί
ὑπερέχειν αὐτὰ τῶν, ὅτι ἦττων ἰσχύς ἀνθρωπίνη τῆς τῶν ἄλ-
λων ζώων δυνάμεως, εἶον ἐλεφάντων καὶ ταύρων καὶ λεόντων,
ἴσω πολλῶ, μᾶλλον δὲ παντός, διαμαρτάνων. Καὶ ἔν καὶ σώ-
ματι κατὰ πολὺ ὑπερφέρειν τῶν θηρίων τὸν ἀνθρώπον, ὡς μᾶ-
λιστα διαπεπονημένως δηλοῖ, ὦ Φίλτατε Τόλπω, ἡ παρ᾽ ὁσά
Σε ἰατριβή· ὡς ἐκότως ἐγκωμιάζειν Σε ἅπαντας τὴς τῆς σο-
φίας ἐρασίας. Τό ἐπ' ἐμοὶ προθύμως συνήδομαί Σοι, ὦ Φι-
λότῃς, τῶν ἐπιχειρήματος, ὀλοκαρδίως ἐυχόμενος δυνάει
Σοι τὸν διττῶρα πάντων εἰῶν τὸν πανάριστον, πόνων καὶ παι-
δείας ἄθλα μέγιστα καὶ ἐξάίρετα.

ita paucis gratulari voluit
WILH. R. FALCKEN.